

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: T. T.

bytem X

zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem

sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**

sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání osvědčení o pobytovém oprávnění – vízového štítku dle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

1. Žalobou ze dne 6. 1. 2022 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání osvědčení o pobytovém oprávnění v podobě vízového štítku dle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“).
2. Žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem uložil žalovanému vydat předmětné osvědčení ve lhůtě k tomu soudem stanovené.

II. Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 4. 4. 2020 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské Unie podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož „*rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje*“, neboť je otcem T. T. H., nar. X, české státní občanky, která se v současné době soustavně připravuje na výkon budoucího povolání a o kterou se stará a vyživuje (dále též „**Žádost**“). Řízení o Žádosti bylo vedeno pod sp. zn.: OAM-04991/PP-2020. V průběhu tohoto řízení žalobce v rámci vyjádření ze dne 8. 2. 2021 vzhledem k tomu, že žalovaný několikanásobně překročil správní lhůtu pro vyřízení Žádosti, navrhl překlasifikování Žádosti ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) téhož zákona, neboť dcera žalobce dovršila 21 let věku.
4. Žalobce konstatoval, že žalovaný Žádost zamítl, přičemž žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „**Komise**“) ze dne 18. 6. 2021, čj. MV-78112-4/SO-2021, přiznal Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 7. 2021, čj. 11 A 129/2021 - 27, odkladný účinek, s tím, že v odůvodnění dle žalobce poměrně jednoznačně uvedl, že žalobce je oprávněn pobývat na území do doby rozhodnutí o jeho správní žalobě (dále též „**Usnesení soudu**“).
5. Na tomto základě se žalobce dne 20. 7. 2021 dostavil na pracoviště žalovaného za účelem udělení osvědčení o žádosti dle § 87y zákona o pobytu cizinců, jež mu však uděleno nebylo, naopak mu bylo sděleno – byť je dle něho postaveno na jisto, že se na území České republiky nachází a nacházel dne 20. 7. 2021 i předtím zcela oprávněně – že jeho žádost o přechodný pobyt ani poukázané Usnesení soudu jej k pobytu na území České republiky neopravňují. Dodal, že byla přivolána hlídka cizinecké policie a následně bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podle žalobce dospěl k mylnému závěru o tom, že žalobce není oprávněn ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců ve spojení s Usnesením soudu pobývat na území po dobu řízení o jeho Žádosti.
6. Žalobce na postup žalovaného podal stížnost dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), jež nebyla shledána opodstatněnou. Komise pak vyrozuměním ze dne 4. 11. 2021, čj. MV-78112-10/SO-2021 nevyhověla podnětu k prošetření způsobu vyřízení této stížnosti a nezákonný postup žalovaného potvrdila.
7. V kontextu žádosti o překlasifikaci správního řízení ze dne 8. 2. 2021 žalobce na podporu svého právního názoru odkázal na závěry vyslovené v bodech 32 a 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, čj. 2 Azs 63/2021 - 63, k možnosti aplikace § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na případ rodiče, jehož potomek je občan ČR, nicméně nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vzhledem k zákonným omezením podat žádost podle § 15a odst. 1 téhož zákona, s tím, že dle přesvědčení žalobce jsou tyto závěry aplikovatelné i na daný případ.

8. Žalovaný si jednak podle žalobce nepřipustně činí úsudek o tom, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana Evropské Unie; současně pak v rozporu s judikaturou i žádostí o překlasifikaci žádosti žalovaný podle žalobce nesprávně vyloučil aplikaci § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na jeho případ. Dle žalobce přitom taková otázka musí být posouzena výhradně v rámci správního řízení, v tomto případě rozhodnutím v řízení o Žádosti, jehož právní moc a vykonatelnost byla odložena Usnesením soudu. S uvedeným dle žalobce koresponduje i systematika zákona o pobytu cizinců, který v § 87e odst. 1 písm. a) bodě 1 explicitně uvádí jako jeden z důvodů zamítnutí žádosti případ, kdy cizinec není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce zopakoval, že žalovaný nerefletoval ani na žádost o překlasifikaci Žádosti, přestože kasační soud v odkazovaném rozsudku uzavřel, že v případě, jako je žalobcův, není možno *a priori* vyloučit aplikaci § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dle žalobce rovněž ignoruje pro něj závazné Usnesení soudu
9. Vzhledem k výše uvedenému měl žalobce za to, že žalovaný je ve věci nečinný, neboť odmítá žalobci vystavit osvědčení podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalobce zároveň podle svého přesvědčení *„bezvýsledně vyčerpал prostředky, které stanoví procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu, což doložil dvěma stížnostmi, a informací o jejich výsledku, kdy tyto v podstatě suplují podnět k provedení opatření proti nečinnosti“*.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 2. 2022 s podanou žalobou nesouhlasil; navrhol, aby byla žaloba zamítnuta, nebude-li pro opožděnost odmítnuta.
11. Žalovaný uvedl, že Žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců byla rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2021, čj. OAM-4991-18/PP-2020, zamítnuta. V rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že žalobce během řízení nedoložil žalovanému žádný doklad, který by prokazoval skutečnou péči o jeho dceru, T. T. H., nar. X., st. přísl. Česká republika. Žalobce tak na základě rozhodnutí nelze podle žalovaného považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Odvolání proti předmětnému rozhodnutí pak podle žalovaného Komise zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila. Usnesením soudu přitom byl žalobě proti rozhodnutí Komise přiznán odkladný účinek. Rozsudek v dané věci soud zatím podle žalovaného nevydal.
12. Žalovaný dále uvedl, že dne 20. 7. 2021 se žalobce dostavil na pracoviště žalovaného, kdy bylo lustrací zjištěno, že žalobce pobývá na území nelegálně a byla přivolána hlídka cizinecké policie k dalšímu řešení pobytové situace žalobce, která následně s žalobcem zahájila řízení o správním vyhoštění. Dne 22. 7. 2021 byla žalovanému doručena stížnost dle § 175 správního řádu, směřující proti uvedenému postupu žalovaného, kdy nebyla žalobci osvědčena fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, resp. nebylo vydáno osvědčení o oprávněnosti pobytu na území ve formě aktu/osvědčení o žádosti a následně byla přivolána hlídka cizinecké policie. Žalobce přitom v podané stížnosti s poukazem na Usnesení soudu uvedl, že žalovaný pochybil, neboť ačkoliv žalobce splnil všechny podmínky stanovené v § 87y zákona, a jeho pobyt tak měl být považován za oprávněný, oprávněnost pobytu neosvědčil a namísto toho přivolal hlídku cizinecké policie.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

13. Ve vyrozumění o vyřízení stížnosti ze dne 19. 8. 2021 žalovaný uvedl, že Usnesení soudu nemá vliv na to, zda je žalobce oprávněn pobývat na území na základě fikce podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalovaný konstatoval, že oprávnění pobývat na území v průběhu řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu je zakotveno v naposledy označeném ustanovení a nevzniká automaticky tím, že by cizinec podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Naopak, aby toto oprávnění cizinci svědčilo, je nutné, aby bylo naplněno současně několik zákonem stanovených podmínek. Tyto podmínky však žalobce podle žalovaného nesplnil, jak žalovaný mimo jiné konstatoval ve svém rozhodnutí o zamítnutí Žádosti žalobce. Žalovaný s poukazem na Usnesení soudu zdůraznil, že ani k jedné z dcer nejsou splněny žádné podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť žadatel by mohl být za jejich rodinného příslušníka považován pouze tehdy, pokud by byly mladší 21 let, a to ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona, nebo pokud on sám by byl závislý na jejich péči či výživě. Tak tomu podle žalovaného není a žalobce toto ostatně ani nikdy netvrdil. Žalovaný konstatoval, že všechny podmínky vzniku oprávnění pobývat na území podle § 87y zákona musí být splněny současně. Usnesení soudu tak má v případě žalobce podle žalovaného vliv pouze na jednu z těchto podmínek, avšak na ostatní podmínky žádný vliv mít nemůže. V případě žalobce je tedy dle žalovaného postaveno najisto, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve vztahu ke svým dcerám. Proto nejsou a ani nemohou být splněny podmínky pro vznik oprávnění k pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, a to ani po vydání Usnesení soudu.
14. Žalovaný dále poznamenal, že dne 4. 11. 2021 vydala Komise vyrozumění o výsledku přešetření způsobu vyřízení stížnosti na postup žalovaného, kde neshledala důvody pro provedení dalšího šetření za účelem zjištění skutečného stavu věci.
15. Nad rámec uvedeného žalovaný dodal, že z žádosti žalobce neplynula fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců již v den podání žádosti, neboť nebyly dostatečně prokázány důvody dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což následně žalovaný konstatoval ve svém zamítavém rozhodnutí. Poznamenal, že během řízení o Žádosti žalobce o osvědčení fikce dle § 87y zákona o pobytu cizinců nepožádal a učinil tak až dne 20. 7. 2021, tedy dlouhou dobu po zamítnutí jeho Žádosti.
16. Žalovaný doplnil, že ačkoliv žalobce koncipuje svoji žalobu jako žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce chce vyvolat dojem, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, vůči němuž by však byla žaloba podle žalovaného z jím popsaných důvodů opožděná.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze posoudil předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle části třetí druhého dílu hlavy druhé s. ř. s. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
18. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. větou druhou presumován). Soud pak jednání nenařídil ani k provedení dokazování – žalobce v podané žalobě nevznnesl žádné důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spisu, jehož obsahem se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování až na výjimky samostatně neprovádí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

19. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou ve věci dány všechny podmínky řízení. Kromě jiného musel i v reakci na vyjádření žalovaného zvážit, zda žalobce na obranu proti tvrzenému zásahu ze strany žalovaného orgánu veřejné moci zvolil správný žalobní typ.
20. V této souvislosti soud nepřehlédl, že podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, čj. 5 Azs 34/2019 - 23, tam odkazovaná judikatura správních soudů od počátku uznávala procesní právo cizince, jemuž ze zákona svědčí fikce pobytového oprávnění, na vydání osvědčení o této skutečnosti. Nejvyšší správní soud přitom s poukazem na popsany judikatorní vývoj výslovně potvrdil, že ochrany tohoto práva se cizinec při splnění podmínek dle § 79 a násl. s. ř. s. může domoci nečinností žalobou, kterou bude usilovat o tom, aby soud uložil žalovanému osvědčení ve formě vízového štítku vydat. Soud se se zde vyslovenými závěry, na něž pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje, ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchýlovat a vychází z nich i v nyní posuzované věci.
21. Soud přitom neměl jakýchkoli pochyb o tom, na ochranu před jakým postupem žalovaného žalobce soudní ochranu vyhledal, ani o tom, že bylo jeho úmyslem vyvolat právě řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Soud proto s ohledem na shora uvedené uzavírá, že žalobce se zřetelem k jím vzneseným skutkovým tvrzením týkajícím se konkrétního postupu žalovaného, proti němuž vyhledal ochranu u správního soudu, zvolil správní žalobní typ, když podanou nečinností žalobou usiloval o to, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat požadované osvědčení o fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalovanému tak soud nemohl přisvědčit v jeho úvahách o vůli žalobce podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ani o s tím spojené opožděnosti takové eventuální zásahové žaloby. Otázka včasnosti nečinností žaloby nebyla předmětem sporu mezi účastníky; o včasnosti podané žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného pak neměl s přihlédnutím k tomu, že žalobce o vydání vízového štítku požádal podle nesporných skutkových tvrzení účastníků teprve dne 20. 7. 2021, pochyb ani sám soud.
22. Soud doplňuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce v posuzované věci splnil podmínku vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. a marně vyčerpal prostředky obrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného ve správním řízení. Ačkoli v posuzované věci žalobce formálně nepožádal o přijetí opatření proti nečinnosti, materiálně proti postupu žalovaného spočívajícímu v nevydání osvědčení o fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců brojil v podané stížnosti podle § 175 správního řádu ze dne 22. 7. 2021, jež nebyla shledána důvodnou (vyrozumění ze dne 19. 8. 2021, čj. MV-133322-2/OAM-2021) a v navazující žádosti o přešetření způsobu vyřízení stížnosti žalovaným ze dne 12. 10. 2021 adresované Komisi, která podle shodných skutkových tvrzení účastníků vyrozuměním ze dne 4. 11. 2021, čj. MV-78112-10/SO-2021, postup žalovaného potvrdila. Za dané situace soud považoval požadavek trvání na vyčerpání prostředku ochrany v podobě žádosti o přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu za nepřipustně formalistický, neboť je zjevné, že Komise coby nadřízený orgán žalovaného se s postupem žalovaného ve věci žádosti žalobce o vydání vízového štítku dle § 87y zákona o pobytu cizinců ztotožnila, a formální využití k tomu určeného prostředku ochrany by proto na situaci žalobce a pozicích účastníků nebylo s to ničeho změnit. Ani žalovaný ostatně nečinil ve svém vyjádření k žalobě sporným, že žalobce uvedenou podmínku vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. splnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

23. Městský soud v Praze tedy přistoupil k věcnému posouzení žalobní argumentace, přičemž v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
24. Soud připomíná, že podle § 79 odst. 1 s. ř. s. „[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným „správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.“
25. V projednávané věci žalobce tvrdil, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud v reakci na jeho žádost nevydal osvědčení v podobě vízového štítku osvědčujícího fikci pobytového oprávnění žalobce coby žadatele o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87y zákona o pobytu cizinců.
26. Soud předesílá, že podle § 87y zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021 platí, že „[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti“.
27. Z § 87y téhož zákona ve znění účinném od 2. 8. 2021 se podává následující:
- „(1) Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky, je oprávněn pobývat na území do a) dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, nebo
- b) dne, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí ministerstva o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3.
- (2) Po dobu podle odstavce 1 se pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje za pobyt přechodný.
- (3) Oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, trestu vyhoštění, ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo jde-li o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

- (4) Oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající době, kdy se předpokládá skončení doby podle odstavce 1 písm. a) nebo b); to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká dnem uvedeným v odstavci 1 písm. a) nebo b)“.
28. Podle čl. II. bodu 3 zákona č. 274/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**zákon č. 274/2021 Sb.**“) platí, že „[o]právnění cizince pobývat na území České republiky uvedené v § 87y zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti podané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“.
29. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021 platí, že „[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt“.
30. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení „[z]a rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že
- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 - 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
 - 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu“.
31. Z odstavce třetího uvedeného ustanovení se přitom podává, že „[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky“.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

32. Jak bylo naznačeno výše, ustálená judikatura správních soudů považuje vízové štítky osvědčující fikci pobytového oprávnění cizince dle § 87y či jiných obdobných ustanovení zákona o pobytu cizinců za osvědčení ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.
33. Nejvyšší správní soud se povahou překlenovacího vízového štítku (a to přímo k osvědčení fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců) zabýval v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, čj. 2 Ans 1/2009 - 71, publ. pod č. 2114/2010 Sb. NSS, přičemž konstatoval, že *„překlenovací štítek je pouhým osvědčením, vydaným dle § 155 správního řádu. Tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstranění pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá (popřípadě postupuje dle § 155 odst. 3 správního řádu), lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod. Této problematiky se zdejší soud dotkl již v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 1 Ans 8/2005 - 65 (publikovaném pod č. 981/2006 Sb. NSS), kde uvedl, že „[t]eoretickou úvahu, že osvědčení se vydává tam, kde o věci není sporu, nelze absolutizovat, a spíše je namístě ji vykládat tak, že jde o věci, o něž by nemělo být sporu, nebo o věci, o kterých zpravidla nemůže být sporu; v opačném případě by totiž § 79 odst. 1 s. ř. s. v části, v níž umožňuje brojit proti nevydání osvědčení, postrádal smysl. Důraz je naopak zapotřebí položit na to, že osvědčení je úředním potvrzením skutečností, které jsou v něm uvedeny“. Z tohoto pohledu nahlíženo tedy překlenovací štítek podmínky osvědčení ve shora zmiňovaném smyslu splňuje“.*
34. Jak upozornil kasační soud ve shora připomínaném rozsudku ze dne 18. 6. 2021, čj. 5 Azs 34/2019 - 23, uvedené závěry se nadále uplatní i přesto, že *„od doby vydání uvedeného judikátu doznal § 87y zákona o pobytu cizinců změn, a to jednak tím, že byla povinnost jeho vydání žalovaným do něj přímo vtělena (citovaný judikát ji dovozoval „pouze“ z tehdejší ustálené správní praxe žalovaného), jednak tím, že byly (nikoli zásadně) rozšířeny podmínky, které musí být splněny, aby stěžovateli fikce pobytu a tudíž i právo na vydání osvědčení vznikly. Tím se však na charakteru daného osvědčení nic nezměnilo, neboť, jak již konstatoval citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu rozšířeného senátu zdejšího soudu, nespornost skutečností, jež mají být osvědčeny, nelze absolutizovat, přičemž z postupu i formy, které § 87y zákona o pobytu cizinců v jeho aktuálním znění pro vydání překlenovacího vízového štítku předepisuje, je zřejmé, že nepředpokládá vydání deklaratorního správního rozhodnutí, ale právě pouze osvědčení“.*
35. Nejvyšší správní soud přitom v naposledy uvedeném rozhodnutí kromě jiného rovněž s poukazem na svou dřívější rozhodovací praxi upozornil, že *„[v] již rovněž citovaném rozsudku ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 208/2019 - 28, k této otázce Nejvyšší správní soud poznamenal: „NSS navíc připomíná, že pokud by spatřoval městský soud důvodnost žaloby v tom, že žalobkyně měla nárok na vydání překlenovacího vízového štítku a otiskem razítka, které jej zneplatnilo, jej byla zbavena, pak byla přílehlavým žalobním typem nečinnostní žaloba ve smyslu § 79 s. ř. s., neboť právě toto ustanovení výslovně poskytuje ochranu ve věcech nevydání osvědčení a judikatura NSS v tomto případě rozšířila dosah tohoto žalobního typu i na obsah osvědčení. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, totiž plyne, že v případě, že dotčená osoba nesouhlasí s obsahem osvědčení,*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

adekvátním žalobním typem je právě nečinnostní žaloba: „Jde-li však o akt jiné povahy nežli rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zároveň spadá do množiny taxativně vymezených aktů dle § 79 odst. 1 s. ř. s. (tj. jde-li o osvědčení), možnost následného přezkumu aktu v navazujícím žalobním řízení není dána, neboť neexistuje žádný žalobní typ vztahující se na osvědčení, který by byl obdobou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Proto se soud zabývá již v rámci řízení o nečinnostní žalobě obsahovou stránkou takového aktu a zpravidla správnímu orgánu vymezí (v závislosti na tom, co je mezi stranami sporné), zda vůbec má být osvědčení vydáno, a případně, vede-li se spor například o jeho určitý dílčí obsahový aspekt, též jaký obsah musí, anebo naopak nesmí mít dotýčný akt (soud se zde nezabývá veškerými obsahovými aspekty daného aktu, nýbrž pouze těmi, které jsou mezi stranami sporné, nebo těmi, které se spornými aspekty aktu souvisejí či jsou na nich závislé).“ Jinak řečeno, má-li správní orgán povinnost vydat osvědčení, musí vydat osvědčení o určitém obsahu. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se tudíž lze fakticky domáhat toho, aby bylo vydáno osvědčení o tomto určitém obsahu (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 Ans 4/2009 - 63).“

36. Z uvedeného se pro účely nyní posuzované věci podává, že žalobce se v souladu s výše popsány závěry může žalobou na ochranu proti nečinnosti v obecné rovině domáhat vydání osvědčení o fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, přičemž mu svědčí právo na to, aby soud v řízení o takové žalobě zvážil, zda má být takové osvědčení vydáno, resp. zda jsou naplněny všechny podmínky pro to, aby bylo žádosti žalobce vyhověno a aby mu byl vízový štítek osvědčující fikci pobytu dle naposledy uvedeného ustanovení vydán. Se zřetelem k právě uvedenému přitom platí, že soud se v řízení o takové žalobě zabývá těmi aspekty daného aktu, resp. naplněním těch podmínek pro jeho vydání, které jsou mezi stranami sporné. V návaznosti na takové posouzení pak správnímu orgánu vymezí, zda vůbec má být osvědčení vydáno, a případně též jaký obsah musí, anebo naopak nesmí dotýčný akt mít.
37. V nyní posuzované věci není mezi účastníky sporu o rozhodných skutkových okolnostech. Pro větší stručnost tak postačí shrnout, že žalobce podal dne 4. 4. 2020 Žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterou opíral o tvrzení, že je rodičem (otcem) občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Tímto občanem Evropské unie měla být dcera žalobce T. T. H., nar. X., st. přísl. Česká republika, se kterou žalobce žije ve společné domácnosti, a o kterou se stará a vyživuje, a jež se v současné době soustavně připravuje na výkon budoucího povolání. Žalobce poté, jak sám uvedl, podanou Žádost se zřetelem k tomu, že dcera v průběhu řízení dovršila věku 21 let, v podání ze dne 8. 2. 2021 překvalifikoval na žádost podanou z důvodu uvedeného v § 15a odst. 2 písm. b) téhož zákona, kde výslovně uvedl, že „by žádost měla být posouzena podle ust. § 15a odst. 2 písm. b) zák.č. 326/1999 Sb.“, přičemž doložil pracovní smlouvu, potvrzení o studiu dcery a potvrzení o transakci finančních prostředků od své osoby právě na bankovní účet dcery. V rámci vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí pak žalobce, jak potvrdil i v podané žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, opětovně uvedl, že „[ú]častníku je samozřejmě známo, že tato dne 20.10.2020 dovršila 21 let, nicméně vzhledem k obsahu spisového materiálu má za to, že pokud správní orgán výhradně na základě této skutečnosti uzavře, že účastník definici rodinného příslušníka občana EU podle tohoto ustanoví již nesplňuje, že by žádost měla být posouzena podle ust. § 15a odst. 2 písm. b) zák.č. 326/1999 Sb.“

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

38. Žalovaný Žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 6. 4. 2021, čj. OAM-4991-19/PP-2020, s tím, že žalobce nedoložil k Žádosti náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Komise rozhodnutím ze dne 18. 6. 2021, čj. MV-78112-4/SO-2021, odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila. Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 7. 2021, čj. 11 A 129/2021 – 27 [Usnesení soudu], přiznal žalobě podané žalobcem proti naposledy uvedenému rozhodnutí Komise odkladný účinek.
39. Žalobce poté dne 20. 7. 2021 požádal v souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců o udělení vízového štítku, opravňujícího ho k pobytu na území České republiky na základě Usnesením soudu přiznaného odkladného účinku. Pracovníci žalovaného však odmítli žalobci vízový štítek udělit s vysvětlením, že jeho žádost o přechodný pobyt ani Usnesení soudu ho k pobytu na území České republiky neopravňují. Žalobce následně neuspěl ani s podanou stížností ze dne 22. 7. 2021 (vyrozumění žalovaného ze dne 19. 8. 2021, čj. MV-133322-2/OAM-2021), ani s žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 12. 10. 2021 (vyrozumění Komise ze dne 4. 11. 2021, čj. MV-78112-10/SO-2021), a proto se za dané situace obrátil na Městský soud v Praze s nečinnostní žalobou.
40. Žalovanému je třeba přisvědčit, že oprávnění pobývat na území v průběhu řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, zakotvené ve shora citovaném § 87y zákona o pobytu cizinců, nevzniká bez dalšího automaticky již tím, že by cizinec podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný správně zdůraznil, že proto, aby toto oprávnění cizinci svědčilo, je nutné, aby bylo naplněno současně několik zákonem stanovených podmínek. Právě uvedený závěr se jednoznačně podává i z výše připomínaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, čj. 2 Ans 1/2009 - 71, publ. pod č. 2114/2010 Sb. NSS, kde kasační soud explicitně v souvislosti s § 87y zákona o pobytu cizinců uzavřel, že „[z] citovaného ustanovení je zřejmé, že **při kumulativním splnění v něm uvedených podmínek** je založena právní fikce přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, který podal žádost o povolení k trvalému či přechodnému pobytu“ (pozn. zvýraznění doplněno). Tento právní názor potvrdil kasační soud i ve shora citovaném rozsudku pátého senátu, kde rovněž výslovně hovoří o „podmínkách, které musí být splněny, aby cizinci fikce pobytu a tudíž i právo na vydání osvědčení vznikly“.
41. Žalovaný přitom pro postavení žalobce z § 87y zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021, které pro případ žalobce považoval se zřetelem k čl. II bodu 3 zákona č. 274/2021 Sb. za rozhodné (žalobce proti uvedenému posouzení nebrojil), dovodil, že k vydání osvědčení žalobci by bylo možno přistoupit toliko při kumulativním naplnění všech šesti ve vyrozuměních o vyřízení stížnosti a o prošetření způsobu vyřízení stížnosti uvedených podmínek.
42. Mezi účastníky je (i se zřetelem k tomu, že žalovaný nečinil kromě jiného sporným, že v důsledku vydání Usnesení soudu lze považovat za naplněnou podmínku pravomocného neukončení řízení o žádosti o pobytové oprávnění – srov. níže) fakticky předmětem sporu (ne)naplnění podmínky, dle níž musí být žalobce v postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie.
43. Účastníci se tedy neshodnou v posouzení otázky, zda lze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Právě tím je tak dle výše připomenutých judikatorních závěrů vymezen v nyní řešené věci i rozsah soudního přezkumu. Pokud by soud dospěl k závěru, že žalobce uvedenou podmínku splňoval (a

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

splňoval-li by i všechny další podmínky), mohl by soud žalovanému uložit povinnost vydat žalobci požadované osvědčení. Tak tomu nicméně z níže rozvedených důvodů v posuzované věci není.

44. Žalobce totiž opírá svou žalobní argumentaci výhradně o to, že žalovaný za nastalé situace, kdy mladší dcera žalobce dovršila v průběhu řízení 21 let věku a kdy žalobce rekvalifikoval Žádost na žádost podanou z důvodu uvedeného v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, „na žádost o překlasifikaci žádosti nerefletoval“ a přestože kasační soud v žalobcem odkazovaném rozsudku uzavřel, že v případě, jako je žalobcův, není možno *a priori* vyloučit aplikaci § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aplikaci tohoto ustanovení nesprávně vyloučil.
45. Žalobci je třeba přisvědčit potud, že naplnění podmínek pro udělení požadovaného pobytového oprávnění je především předmětem samotného řízení o žádosti. Je tedy úlohou žalovaného, aby v řízení o žádosti bylo posouzeno mj. to, zda cizinec splňuje všechny podmínky pro vydání pobytové karty, tedy i podmínku, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. K uvedené otázce přitom vede žalovaný v rámci takového řízení dokazování, a to v rozsahu potřebném pro jeho rozhodnutí.
46. Žalobce však opomíjí, že ani při vydání osvědčení dle § 87y zákona o pobytu cizinců nemůže žalovaný ve světle výše uvedeného od naplnění předpokladu, že je cizinec rodinným příslušníkem občana Evropské unie, zcela odhlédnout, neboť jde v souladu s dříve uvedeným o jednu z podmínek, kterou je třeba naplnit, aby bylo uvedené osvědčení vydáno.
47. Jak přitom potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudcích, na které žalovaný správně odkazuje, nelze z pochopitelných důvodů připustit, aby se vydání osvědčení podle § 87y zákona o pobytu cizinců mohl domoci každý cizinec, který by podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jak uvedl kasační soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2013, čj. 5 As 121/2011 - 60, *„[na] druhou stranu samozřejmě nelze souhlasit ani s názorem stěžovatelky, že by se použití § 87y zákona o pobytu cizinců mohl dovolávat každý cizinec, který podá žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, aniž by takový cizinec musel splňovat ostatní výše jmenované zákonné podmínky pro použití tohoto ustanovení. Pak by výhradně účelovou žádostí mohl dosáhnout legality svého pobytu i cizinec, který není a nikdy nebyl rodinným příslušníkem občana EU“*. Shodný závěr byl potvrzen např. v rozsudku ze dne 10. 10. 2017, čj. 7 Azs 217/2017 - 20.
48. Soud přitom konstatuje, že jakkoli jistě při vydávání osvědčení není na místě vést k dané otázce dokazování v rozsahu odpovídajícím potřebám samotného správního řízení, nelze ani při vydání osvědčení od posuzování této otázky v souladu s právě připomenutými závěry kasačního soudu zcela odhlížet. S žalobcem tak nelze souhlasit již v tom, že by si žalovaný nepřipustně činil úsudek o tom, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana Evropské Unie. Ze shora uvedeného vyplývá, že se nelze vydání osvědčení podle § 87y zákona o pobytu cizinců domáhat s argumentem, že posouzení podmínky vyplývající z § 15a zákona má být předmětem právě a toliko samotného řízení o žádosti o pobytové oprávnění. Takový závěr se přitom uplatní o to spíše v situacích, kdy je již z tvrzení cizince zjevné, že cizinec uvedenou podmínku nesplňuje.
49. Soud přitom ze správního spisu ověřil, že žalovaný se neopomněl otázkami souvisejícími s naplněním uvedené podmínky zabývat a ve vyřizení stížnosti v návaznosti Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

na jím rozvedenou argumentaci uzavřel, že „[j]e tedy zřejmé, že ve vztahu ani k jedné z dcer nejsou splněny žádné podmínky uvedené v § 15a zák.č. 326/1999 Sb., neboť žadatel by mohl být za jejich rodinného příslušníka považován pouze tehdy, pokud by byly mladší 21 let, a to ve smyslu § 15a odst.1 písm. b) zák.č. 326/1999 Sb., nebo pokud on sám by byl závislý na jejich péči či výživě, což jak bylo zjištěno není pravda, a žadatel ostatně toto ani nikdy netvrdil“.

50. Z obsahu správního spisu je tedy patrné, že žalovaný posoudil, zda žalobce splňuje předpoklady pro to, aby mohl být označen za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž uzavřel, že tomu tak není, (i.) protože obě dcery dovršily věk 21 let (což sám žalobce v podání ze dne 8. 2. 2021 ve vztahu k mladší z dcer výslovně potvrdil), a (ii.) protože není závislý na jejich péči či výživě, což žalobce ani sám netvrdil a ani dosavadní zjištění takovému závěru podle žalovaného nenasvědčovala.
51. Uvedenému závěru přitom soud nemá čeho vytknout. Je zjevné, že o žádný z případů uvedených v § 15a odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců se z povahy věci jednat nemohlo, což žalobce ostatně ani netvrdil. Žalovaný také správně potvrdil, že žalobce nebylo lze s ohledem na dovršení věku 21 let v případě mladší dcery považovat ani za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Ve vztahu k písm. d) téhož ustanovení, jež teoreticky mohlo připadat v úvahu, pak akcentoval, že žalobce není závislý na péči či výživě svých dcer. I v tomto ohledu je třeba žalovanému přisvědčit, že žalobce na žádnou takovou okolnost, jež by pro daný závěr svědčila, neupozornil (žádná taková okolnost se nepodává ani ze správního spisu). Ostatně i v podané žalobě žalobce implikoval, že svou mladší dceru, ze vztahu s níž své postavení v žalobní argumentaci odvozoval, naopak finančně podporuje on, když akcentoval, že se dcera připravuje na výkon budoucího povolání, přičemž se o ni stará a vyživuje ji.
52. Jakkoli pak lze žalobci v obecné rovině přisvědčit potud, že bylo úlohou žalovaného posoudit, zda nemohou být případně naplněny předpoklady uvedené v § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žalovanému nelze vyčítat, pokud tak na daném skutkovém půdorysu výslovně neučinil.
53. Předně je zjevné, že v posuzované věci nemohou být naplněny předpoklady pro to, aby bylo lze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců [byl to přitom v souladu s dříve uvedeným žalobce, kdo sám podanou Žádost v podání ze dne 8. 2. 2021 výslovně requalifikoval na žádost podanou z důvodu uvedeného v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a kdo i v podané žalobě, jakož i předtím v žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti na toto ustanovení znovu výslovně odkazoval]. Podle předmětného ustanovení je totiž rodinným příslušníkem občana Evropské unie cizinec, který má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti, přičemž při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. O takový případ se přitom z povahy věci v nyní posuzovaném případě, kdy žalobce odvíjel své právní postavení od své dcery, resp. svých dcer, jednat nemůže.
54. Přestože tedy žalovaný explicitně neuzavřel, že samotným žalobcem odkazované ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona se v posuzovaném případě neuplatní, byl takový závěr na daném skutkovém půdorysu bez dalšího zjevný, a žalovaný nepochybil, pokud žalobce za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle uvedeného ustanovení nepovažoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

55. Obsah správního spisu ani žalobní tvrzení pak konečně nijak nenasvědčují ani tomu, že by v případě žalobce bylo možno uvažovat o naplnění podmínek uvedených v § 15a odst. 2 písm. a) téhož zákona. Žalobce ostatně před podáním žaloby ani v rámci své žalobní argumentace na žádnou okolnost, jež by snad mohla naplnění některé ze zde předvídaných situací, nepoukazoval.
56. Soud tak se zřetelem k výše uvedenému shrnuje a uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud žalobci nevydal osvědčení o fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců za situace, kdy bylo zjevné, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a tohoto zákona.
57. Pro úplnost pak soud podotýká, že se žalobce mylí, pokud namítá, že žalovaný ignoruje pro něj závazné Usnesení soudu. Jak soud upozornil shora, z vyřízení stížnosti jednoznačně plyne, že žalovaný neodmítl vydat osvědčení z důvodu, že by považoval za nenaplněnou podmínku pravomocně neukončeného řízení; své závěry v souladu s výše uvedeným zakládal na nenaplnění jiných podmínek vydání vízového štítku dle § 87y zákona o pobytu cizinců, přičemž jeho závěry ve světle výše vyřčeného obstály.

V. Závěr a náklady řízení

58. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
59. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.